

Kapitola **Jedinec je zhmotněním příběhů**

úsek

text

datum

Shrnutí
odstavce

Představte si, že potkáte 30 letého člověka. V jeho struktuře, v tom, co do sebe absorboval jeho AA, je zaznamenána celá série příběhů. Ty dotyčný od narození sám upředl, převzal z kultury nebo po předcích geneticky zdědil.

Je důležité si uvědomit, jak je slovo příběh v předchozím odstavci použito. Je to posloupnost časově seřazených položek seznamu událostí, které ten jedinec vybral k zapamatování z nesmírného počtu podnětů, které k němu doputovaly skrze jeho smysly (resp. v genetickém smyslu přes série dědění).

Pokud tutéž událost zažije jiný AA, může upříst jiný příběh.

Obvykle mají oba příběhy něco společného, ale nejsou totožné, a dokonce mohou vést k různému poučení, tedy k jiné antecepci do budoucna.

Proto onen jedinec je zhmotněním příběhů, které si z reality upředl on, nebo je převzal od svých rodičů jako genetický příběh. V tomto ohledu je jedinečný.

Pokud by to bylo možné, jeho životní příběh by se opakoval a on by si sestrojil trochu jiné příběhy z prožitých událostí, potkali bychom někoho trochu jiného.

Některé jazyky, např. slovanské, používají při popisu minulého času sloveso "být" v přítomném čase a k němu připojují příčestí minulé specializovaného slovesa. Toto příčestí může mít v jazyce současně význam vlastnosti nějaké osoby. Např. věta "Já jsem škrabal" má dva významy. Ten méně obvyklý nahlédneme, když si pod slovem "škrabal" představíme žáka ve škole, jehož písmo je velmi neúhledné, a učitel řekne: "Takového škrabala už jsem několik let nezažil." Pak ten druhý význam nahlédneme při přeformulování do tvaru "Stal jsem se škrabalem." Tento postoj k jazykovému ztvárnění příběhu popisuje zážitek, jak příběh škrabání změnil mne. Jsem teď nový, změněný člověk, a totiž ten, který prožil příběh škrabání.

Germánské jazyky k této angažovanosti přistupují s jistým odstupem, když si jakoby zachovávají svou identitu nezávisle na prožitých příbězích, ale u toho bohatnou o zážitky. "I have scribbled" znamená kromě běžného pojetí též "I am more rich now, as I experienced scribbling." (Jsem teď bohatší o zážitek škrabání).

Poznámk "Ehjah Ašer Ehjah" překládané často jako "Jsem, který Jsem".

a1

V Bibli je ve 2.Mojžíšově 3:14 uvedeno "Ehjah Ašer Ehjah" překládané často jako "Jsem, který Jsem", ale také "Budu, čím budu", "Stanu se, čím chci", "Prokážu se být, čím se Prokážu" a další. Pokud aplikujeme tvrzení, že jedinec je zhmotněním příběhu, i na Stvořitele, pak jeho promluva k Mojžíšovi to demonstruje v krystalické podobě, ať už přijmeme interpretaci existenční, nebo tvořivou. Existenční by vyjadřovala "Představuji toho, kdo trvá", tvořivá vyjadřuje "Stávám se novým tím, co tvořím". Mimořádně slovo "ašer", nebo anglicky přepsané "asher" nemá význam vztažného zájmena osobního, ale spíše věčného. To by znamenalo, že Bůh se prezentoval svými výtvoři a skutky, nikoli svou osobou. Z tohoto hlediska by existenční interpretace byla chybná.

Nejsem jazykovědec, takže o dalších jazycích se nemohu vyjadřovat. Nicméně tyto metody evropských jazyků ukazují, že minulost obě jazykové skupiny zařazují do svého životního příběhu, byť každá trochu jinak.

Jak rozptýlená je množina možných identit výše zmíněného 30 letého člověka? Jak daleko se vychýlí při prožití toho samého, ale trochu jinak spředených příběhů?

To je filosofická otázka, nakolik je člověk výsledkem prožitých událostí, a nakolik je formován geneticky (i když genetika je rovněž prožitý příběh při konstrukci jeho těla).

Z AT však jako výsledek vychází, že ať už je rozptýl myslitelných osobností 10%, nebo 50%, uvnitř oblasti rozptylu bude zásadně působit způsob předání příběhu.

Lze způsob předání příběhu z přicházejících podnětů významně ovlivnit? Lze různé metody předání nějak ohodnotit z hlediska jakéhosi vyššího dobra? Lze vyučovat lepší metodu oproti současné metodě?

Na tyto otázky částečně navazuje kapitola "Metody předání příběhu".

Vrátme se ještě k důsledkům toho, co tvrdí název kapitoly: "Jedinec je zhmotněním příběhu". A protože tyto příběhy určují antecepci tohoto jedince, lze současně odvodit, že i projekty, které za sebe uskutečňuje, jsou budoucí realizací tohoto subjektu. Lidově řečeno, až bude dokončen jedincův další projekt, stane se tento dokončený projekt součástí jedince.

Jenomže snadno nahlédneme, že řada projektů trvá delší dobu, a pokud je jedinec vnitřně konstruuje (plánuje), v této podobě již ovlivňují tohoto jedince jako by již byly příběhem.

Proto lze zobecnit, že:

Závěr **Projekty subjektu se stávají součástí jeho zhmotnění už před svým uskutečněním.**